

Monade

Moedervlek

Ik houd mij ver van haar, maar ze trekt mij dichterbij.
Wat ze in zich droeg, rust rood als in watten gedoopt
op tafel. De slagader klopt in haar lies. De stift
likt haar lippen. Deze kamer kent geen buiten.

De gordijnen verstikken het licht. We schuiven
aan om niet te verstoffen en serveren wat zij
voor ons verkiest. Op zondag snijdt hij het vlees.
Het lemmet is het verlengde van zijn hand.

De druppel. De brand die hij in zijn vinger voelt.
Dieper kerft hij. Zo geneest hij ons het liefst.
Elk houden we de uiteinden. Ze veegt nog
een vouw uit het laken dat we hebben geplooid.

Het groeit. Mijn gezicht ligt in de plooi. Haar hand
strijkt, haar ogen stollen in de stralen achter het raam.
Zo kantelt de hitte naar binnen. Ze telt de uren achterstevoren
en haalt me naar zich toe. Een rilling ritst mijn leden

die houden van bedekken. Ze staat achter mij, monstert
en prevelt en vraagt me het lijf uit mijn hemd. Ik laat mij
varen. Ze dringt binnen. Haar lippen verzoenen
mij niet. Ik word in haar blik met blindheid geslagen.

Ik dacht dat ik haar spoor bijster zou raken.
In de gordijnen sijpelt de zon door, doet de kamer onderlopen.
Rimpels op het oppervlak. Onze handen drijven wiggen.
Ze duwt me onder tot ze in zichzelf gaat liggen.

Eerst het servies, dan het bestek.
Wat ze verzwijgt, is uitgekookt. Ze wast er
haar handen in. Van de ui kent ze
de rokken. Ze pelt en huilt om haar ik

dat van mij verschilt. Het tafelblad spiegelt
heen en weer schietende messen en herschikt
de glazen. Ellebogen tegen aardewerk.
Haar nagels een klauw liggen op mijn arm

te azen. Het vlees dat we delen, in
het binnenste vochtig, raakt niet
doorgeslikt. Het moet nog, want het
bloedt nog. Als ik toehap, wordt het dik.

Ze haalt de naald erdoorheen, zet mij
op mijn ene been. Ze rijgt me vast
aan haar kleren. Ik ben het die niet past.
Ze rafelt mij uiteen, wijst me op alle

gevallen steken. Ik ben met pik en al
in haar patroon gestikt. Ze ontvouwt me weer,
wikt en beschikt. Ik val tussen de plooien.
In de stof schrikt het licht. Ze haalt de schaar

uit de la, maar laat haar tussen ons
op tafel liggen, klaar om dicht te klappen.
Ze zegt de zoom moet los. Ze heeft mij
afgedragen. Twee helften liggen te happen.

Haar hand veel gebruikt steeds kleiner
toont barstjes. Die man daar, wijst ze, hij morste
met zijn longen en rookte. Ze stookte hem op.
Hij verkruimelde langzaam en verkleurde

tussen haar vingers. Klaprozen popten
als ontplofte hoofden open, bloedend
in het weidegroen. Haar vingers die het kruid
te grazen namen. Ze ruimde de zomer op

en was liever met blauw behang in de wolken
dat hangt te verkleuren. Haar hand wuift me weg,
schuimt als zeep langzaam op. Let op je woorden
tegen mij, zegt zij. Ik bespeur een moedervlek.